

LÖÖPPI

2 / 2020 • HELSINGIN SEUDUN JOURNALISTIT

Journalistin
ikävä
toisen luo

**HELSINGIN SEUDUN
JOURNALISTIEN JÄSENLEHTI**

27. vuosikerta

Vastaava päätoimittaja

Marjaana Varmavuori
puh. 050 5454130
marjaana.varmavuori@gmail.com

Päätoimittaja

Kaija Plit
puh. 050 4394538
kaija.plit@hsj.fi

Graafikko

Outi Kainiemi

Muu julkaisuryhmä

Jarmo Hankivaara
Pekka Holmström
Salla Nazarenko
Mia Palokallio
Annamari Typpö

Kannen kuvitus

Outi Kainiemi

**Helsingin Seudun Journalistit
Puheenjohtaja**

Marjaana Varmavuori

HSJ:n toimisto

Lönnrotinkatu 25, 5. kerros
00180 Helsinki

Toiminnanjohtaja

Kaija Plit

Hallintopäällikkö

Jaana Virtanen

Ilmoitushankkija

Erkki Hirvonen
puh. +358 50 5506172
eki.hirvonen@kolombus.fi

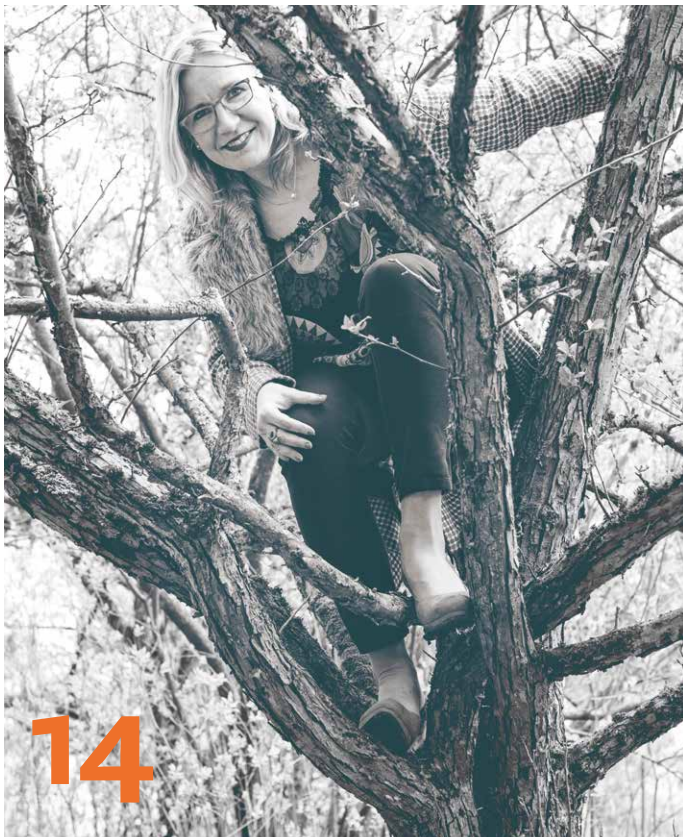
Painopaikka

Grano

ISSN-L 1455-0032

**HSJ TIEDOTTAA TILAISUUKSISTA
SÄHKÖPOSTILLA. VARMISTA,
ETTÄ MEILLÄ ON TOIMIVA
SÄHKÖPOSTIOSOITTEESI.**

PEKKA HOLMSTRÖM

***Lööpin uudessa kolumnisarjassa
sodemangusti Salla Nazarenko
näkee hauskuuksia horisontissa.***

- 3 PÄÄKIRJOITUS**
- 4** Journalistin ikävä toisen luo
- 10** Näin suojaat tietosi etätyössä
- 12** Ruudun takaa kollega katsoo vain
- 14 KOLUMNI** Sodemangustin tunnustukset
- 16** Journalismin merkityksellisyyden monopoli murenemassa
- 22 HELMIJUTTU** Alustataloustoimittaja
- 26** Koronan varjossa
- 30** Sanoilla kohti armollisempaa maailmaa
- 32 HUOPAAJA**

Poikkeusaikoja

KUN KIRJOITIN HELMIKUUSSA pääkirjoitusta edelliseen Lööppiin, mieleni teki vitsailla täysin asiaan kuulumattomasti jotakin marraskuun sadannesta päivästä. Etelän lumeton talvi tuntui niin oudolta ja pysäyttävältä. Vähänpä tiesin silloin mistään kummallisesta. Tätä kirjoittaessani on toukokuun puoliväli, ja aamuinen lumisade on juuri muuttunut rännäksi. Poikkeuksellista tässä on kuitenkin se, että seuraan epätavallista sääilmiötä töiden lomassa oman keittiönpöytäni äärestä, missä olen viettänyt työpäiväni jo yli kahden kuukauden ajan.

Koronavirusepidemia mullisti arkemme yllättäen maaliskuussa, eikä kukaan tiedä, milloin ja millaiseen normaaliin palaamme. Nyt mediassa uutisoidaan jo muustakin kuin mystisestä viruksesta, sen etenemisestä ja seurauksista. Epidemia määrittää silti pitkälti uutisagenda, ja useimmista aiheista on vaikeaa edes kirjoittaa viittaamatta vallitsevaan tilanteeseen.

Poikkeustilanteen vuoksi moni tärkeä uutisaihe on viime kuukausina päässyt livahtamaan ohi joko kokonaan ilman noteeraamista tai pienellä huomiolla. Lööppi kysyi toimittajilta, mitkä aiheet ovat jääneet koronan varjoon. Voit lukea jutun aiheesta sivulta 26.

Valtaosa HSJ:n jäsenistä on kevään aikana tehnyt töitä kotonaan. Selvitimme mitä etäkonttoreille kuuluu (sivu 4), ja miten kannattaa huolehtia tietoturvas- ta etäyhteyksien välityksellä työskennellessään (sivu 10). Myös lehden Helmijuttu sopii ajan henkeen, onhan koronarajoitusten vuoksi eletty noutoruoan kultakautta. Jutussa toimittaja **Joanna Palmén** ker-

too, mitä tapahtui, kun hän hyppäsi juttukeikalla Wolt-kuskin kyytiin (sivu 22).

Toinen lehden pitkäaikaisista vakiopalstoista sen sijaan jäi historiaan. Kirjat-palstalla esiteltiin yhdistyksen jäsenten tekemiä teoksia. Sen tilalla alkaa ilmestyä kolumni, jossa vaihtuvat kirjoittajat ruotivat media- ja kustannustyöhön liittyviä ilmiöitä. Ensimmäisenä kolumnivuoron saa Kirjat-palstaa toimittanut **Salla Nazarenko**,

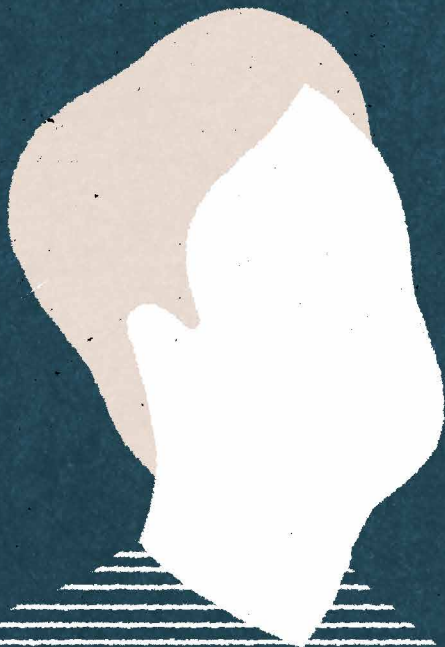
joka kertoo elämästään somemangustina (sivu 14).

Lööpissä puhaltavat muutoksen tuulet myös toisella tavoin. Seuraavan kerran kun Lööppi kolahtaa postiluukustasi, lehden on kasannut uusi tuottajamme **Annamari Typpö** (haastattelu sivulla 30). ●

Marjaana Varmavuori

marjaana.varmavuori@gmail.com

**”Koronavirus-
epidemia mullisti
arquemme yllättäen
maaliskuussa,
eikä kukaan
tiedä, milloin
ja millaiseen
normaaliin
palaamme.”**

Journalistin ikävä toisen luo

Koronaviruspandemia on ajanut useimmat toimittajat etätyöhön. Muutos on ollut ennen muuta henkinen. Journalisti on laumaeläin.

TEKSTI SALLA NAZARENKO

KUVITUS OUTI KAINIEMI

Vilkkait toimitukset ovat vaihtuneet keittiönpöydiksi ja kirjapinojen päälle viritellyiksi kirjoituspisteiksi. Monen toimittajan elämä on kevään etätyöviikkojen aikana rytmittynyt paitsi työn myös etäkoululaisten arjen mukaan.

Soittokierros toimittajille kertoo ainakin sen, että ihmisillä on poikkeustilanteessa paremmin aikaa puhua puhelimesta. Toisin kuin tavallisesti kollegoja haastattellessa, moni vastaa haastattelupyynnöön ”minulla on nyt aikaa.” Arkeen ovat tuoneet väljyyttä ainakin työmatkoista säästynyt aika ja tauolla olevat harrastukset.

A-lehdissä etätyötä on tehty jo ennen koronaepidemiaa. Viime vuonna käynnistettiin modernin työn hanke, jonka tarkoituksena oli lisätä joustavuutta työn tekemiseen. Jo silloin kaikki saivat Teams-koulutuksen.

– Käytännöt ovat voineet vaihdella eri toimitusten välillä, mutta periaate on ollut etätyöpositiivinen, varapääluottamusmies **Mikko Hirvonen** A-lehdistä kertoo.

Halutessaan työpaikalle on voinut koronaepidemian ajanakin tulla. Hirvonen on käynyt päivittäin työpaikalla, sillä hänellä ei ole kotonaan AD:n tehtäviin sopivaa työtilaa.

– Arvioni on, että Kulosaarissa työskentelee korkeintaan 5–10 prosenttia työvoimasta. Omassa yksikössäni on ollut päiviä, jolloin olen ollut täällä yksin. Useimpina päivinä meitä on ollut yhdestä kolmeen henkeä.

Etätyöhön siirtymiseen liittyvät tekniset muutokset olivat toimituksissa vähäisiä.

– Kaikilla on ollut työkaluina läppäri jo monta vuotta, ja työnantaja on antanut viedä koronan aikana työpaikan isot näytöt kotikonttoreille. It-tukea olemme

saaneet entiseen malliin etänä, jos olemme tarvinneet, kertoo Hirvonen.

Työajoista kiinnipitäminen vaikeaa

Sanoma Lifestylessä etätyöstä tuli normaalitila 3–4 vuotta sitten. Silloin päätettiin, että etätöitä saa aina tehdä, eikä toimituksessa tarvitse käydä muuta kuin pakollisissa kokouksissa, kertoo pääluottamusmies **Ilja Ojala**. Työpaikalle saa kuitenkin aina tulla.

– Etätyökulttuurilla oli siis jo harjoiteltu. Siinä mielessä tämä muutos ei valtavasti näkynyt täällä arjessa.

ET-lehden tuottajana työskentelevä Ojala ei itse ole suosinut etätyötä, sillä hän kokee olevansa ”valtavan hyvä keksimään muuta tekemistä”. Mutta nyt kun etätyöstä on tullut koronan takia arkipäivää, Ojala on huomannut tekevänsä enemmän töitä kuin muulloin.

– Aamukahvilta on helppo siirtyä suoraan töihin, ja päivä venyy illastakin. Toki päivällä ruoanlaitto ja etäkoululaisen ohjaus vievät aikaa. Kiirastorstaina huomasin istuneeni kymmenen tuntia koneella ennen kuin lopulta siirryin pääsiäisen viettoon.

Etätyö ei olekaan, kuten ennen muinoin ajateltiin, tie lusmuiluun vaan päinvastoin. Kokemus osoittaa, että etätyön parissa vietetyt tunnit saattavat venyä ja vuorokaudenajat muuttua kummallisiksi.

Hufvudstadsbladetin politiikan toimittaja ja KSF median toimitushenkilöstön varapääluottamusmies **Sylvia Bjön** tunnistaa tämän.

– Työaika pirstaloituu. Välillä pitää kokata lounasta ja tehdä muuta. Olen neuvonut, että kannattaa pitää kirjaa tunneista. Tauot ovat oookoo, mutta liika rönsyily voi uuvuttaa.

Hufvudstadsbladetissa kaikki

ovat olleet koronaepidemian aikana etätöissä. Toimituksessa on voinut käydä erikseen ilmoittamalla, mutta ainakaan ennen kesälomia Hufvudstadsbladetissa ei tulla näkemään täyttä miehitystä paikan päällä.

Otavamedian pääluottamusmies **Tuomo Lappalainen** toteaa, että klassisen työnjohdon mahdollisuudet valvoa työaikoja ovat nyt aika pienet.

– Olen muistutellut kollegoja siitä, että työajat ovat voimassa. Erityisesti pienten lasten vanhemmille tämä on hankalaa, sillä välillä on pakko olla lasten kanssa, jolloin työ siirtyy usein varhaisiin aamuihin ja myöhäisiin iltoihin, Lappalainen sanoo.

– Sellaista ilmiötä ei ole, että ihmiset laistaisivat töistä etätyön varjolla. Päinvastoin.

Otavamedialla muutos etätyöhön tapahtui melkein heti talon siirryttyä huonokuntoisista Maistraatinportin tiloista uusiin tiloihin Triplaan.

– Muutos ei ollut kategorinen, jotkut käyvät Triplassa edelleen, esimerkiksi Tekniikan Maaailman koronalähetys kuvataan siellä, Lappalainen kertoo.

Ennen koronaepidemiaa Otavamedian käytännöt vaihtelivat lehdittäin. Suomen Kuvalehdessä työskentelevä Lappalainen itse kirjoitti kotona lähinnä pidempiä featurejuttuja, mutta lähes päivittäiset kokoukset veivät hänet useimmiten työpaikalle Pasilaan.

A-lehtiin Mikko Hirvonen kokee, että vaikka yksin toimistolla käyminen muistuttaa monella tavalla etätyötä, työajoista kiinni pitäminen on tärkeää.

– Työn ja vapaa-ajan olen pitänyt tietoisesti erillään. En ole työmeilejä enkä Teamsia lukenut kuin korkeintaan satunnaisesti, jos olen odottanut jotain, mihin pitää reagoida.

Maaseudun Tulevaisuus oli

”Sellaista ilmiötä ei ole, että ihmiset laistaisivat töistä etätöön varjolla. Päinvastoin.”

hyvin varustautunut etätööhön jo siksikin, että talossa on ollut etäaluetoimituksia 1990-luvulta alkaen. Etätövalmistelut hoitanut toimituspäällikkö **Niklas Holmberg** toteaa, että siirtymä etätaittoineen päivineen sujui yllättävän helposti. Lehti siirtyi etätööhön ensimmäisten joukossa, 10. maaliskuuta.

– Ratkaisua on pidetty oikeana ja siirtymä on sujunut hyvin, Holmberg kertoo.

Etätökiellosta etätöpaktoon

Kustannustoimittajan työ on kii-vaimmassa työvaiheessa yksinäistä. Kustantamojen etätöikäytännöt ovat kuitenkin vaihdelleet kuten toimitustenkin.

– Kyllä meillä jo ennen hallituksen suositusta kannustettiin etätööhön. Osa teki töitä etänä

ehkä yhtenä tai kahtena päivänä viikossa, WSOY:lla työskentelevä kustannustoimittaja **Kaisa Kauppila** kertoo.

Päiväkoti-ikäisen lapsen ja koululaisen äitinä Kauppila tekee itse normaalisti työnsä mieluiten työpaikalla.

– Joskus jos on jotakin isompaa luettavaa, olen tehnyt töitä kotona.

WSOY:lla siirryttiin epidemian vuoksi etätöihin noin maaliskuun puolivälissä.

– Meillä toki pyörii talossa osin vapaaehtoinenkin päivystys: on kysytty, kuka haluaa mennä paikalle.

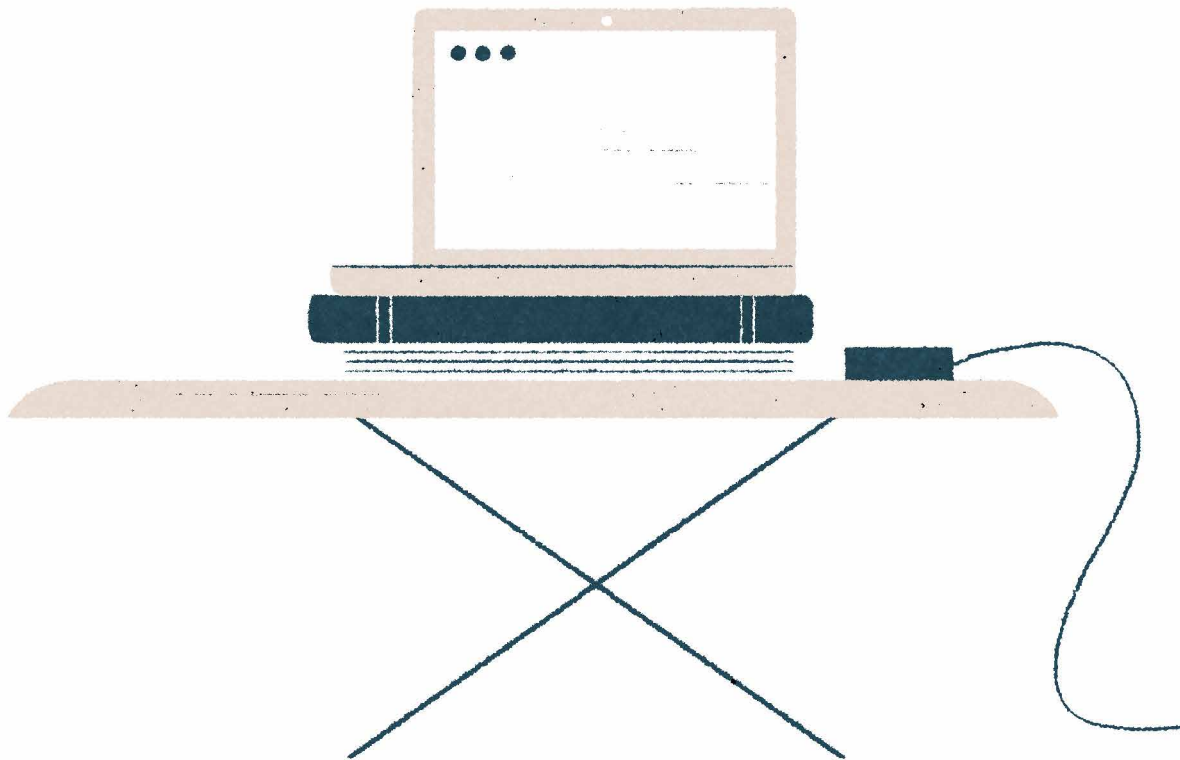
Verkkouutiset ovat mediana kuriositeetti, sillä talossa oli Lööpin tietojen mukaan pitkään voimassa etätöikielto eli etätöitä sallittiin vain hyvin poikkeuksellisissa tilanteissa. Pääluottamusmiehiä ei halunnut asiaa kommentoida, ja

nykyinen Nykypäivän ja Verkkouutisten päätoimittaja **Alberto Claramunt** reagoi kysymykseen aavistuksen hämmästyneenä:

– Meillä ei ole etätöitä kielletty, vaan sitä tehdään sopimuksen ja tilanteen mukaan joustavasti. Pääsääntö toki on, että työ tehdään työpaikalla. Tämän lisäksi meillä on etäpisteet esimerkiksi eduskunnassa, ja toimittajilla on työvälineet tehdä töitä kotoaan.

Töitä jopa saunan pukuhuoneessa

Pikainen etätöysiirtymä ei mahdollistanut kaikilla työpaikoilla ergonomian ja työhyvinvoinnin tarkempaa pohdintaa. Ilja Ojala kertoo, että työpaikalta sai hakea työtuolin, ja intranetistä löytyy fysioterapeutin ohjeet etätööhön. Teamsissa tarjotaan yhteistä taukojumppaa.

”Ei tämä ergonomian näkökulmasta puhdasoppisin ratkaisu ole.”

– Istuin itsekin pari ensimmäistä viikkoa keittiönpöydän ääressä ennen kuin sain rakennettua työpisteen, Ojala kertoo.

Tuomo Lappalainen pitää läpäriään kirjapinon päällä.

– Ei tämä ergonomian näkökulmasta puhdasoppisin ratkaisu ole, Lappalainen pohtii.

A-lehtien Mikko Hirvonen on tehnyt poikkeusaikana töitä pääsääntöisesti työpaikalla, mutta on huomannut monen joutuneen improvisoimaan:

– Itselläni ei perhettä ole, mutta se mitä olen sivusta seurannut, niin erilaisia järjestelyjä on jouduttu tekemään perheen, koulun ja työn yhdistämisessä. Kun on etsitty kotoa rauhallisinta työ-

tilaa, jollekin työhuone on voinut olla saunan pukuhuone taikka sisäveranta.

WSOY:n Kaisa Kauppila jönglooraa työpistettään sen mukaan, mikä on kulloinkin helpointa. Haastattelun hän antaa keittiönpöydän äärestä.

– Huomaan toki, että hartiat ovat jumissa ja istuma-asento huono.

Kauppilan työnantaja tarjosi ennen koronaa edullista joogaa työntekijöilleen. Epidemian rajoitustoimien myötä se siirtyi verkkoon streamiksi.

Hufvudstadsbladetin Sylvia Bjon tunnustaa, että ergonomia on kotona paljon huonompi kuin töissä. Työnantaja olisi sallinut työtuolin

hakemisen työpaikalta, mutta Bjon ei ole sitä päättänyt tekemään.

Hufvudstadsbladetissa työntekijöitä kannustetaan taukojumppaan käyttämällä sähköistä taukojumppaohjelmaa nimeltä ”Cuckoo workout”. Siellä voi leikkimielisesti kilpailla taukojumpan ja muun liikunnan määristä kollegojen kanssa.

Skaips-konferenssi ei korvaa kollegaa

Etäkokouksista ja -tapaamisista, tai **Antti Holman** sketsissään lanseeraamista ”skaips-konferensseista” on tullut koronapandemian aikana toimitusten arkea. Nykypäivä-lehden toimituksessa tiedotuskanavana on

korona-aikana ollut Slack, jonne toimittajat merkitsevät työpäivän alkamisen, päättymisen ja vaikkapa lounastauot.

Teamsia, Google Meetiä ja muita etäkokousohjelmia on käytetty työpaikoilla paitsi pakollisiin palavereihin myös epämuodollisiin hetkiin, kuten viikonlopun aloitetaan kahvitteiluun. Esimerkiksi Maaseudun Tulevaisuudessa on pidetty yhteiset sähköiset iltapäiväkahvit koronaetäilyn alusta alkaen. Sen sijaan WSOY:lla niitä vasta pohdittiin haastatteluhetkellä huhtikuun puolella.

Monen mukaan tekniikka on pelannut jopa odottamattoman hyvin, vaikkei sähköinen kokous-taminen korvaa läsnäoloa.

– Etäkokoukset ovat väkisinikin muodollisempia kuin livekokoukset, pohtii Maaseudun Tulevaisuuden Niklas Holmberg.

A-lehdissä tiedotus tapahtuu intran ja Teamsin avulla.

– Kuukausi-infot on videoitu, ja niitä on voinut seurata suorina lähetyksinä Teamsissa. Myös työterveyshuollon kanssa on pidetty koronaan ja työhyvinvointiin liittyviä videokyselytunteja, Mikko Hirvonen kertoo.

Etätyö ja metatyö

Kaikki haastatellut ovat sitä mieltä, että koronaepidemian aikainen pakkoetätyö tulee muuttamaan työkuultuuria pysyvästi. Monissa taloissa etätyöhön ollaan kannustettu aiemmin siksi, että ollaan siirrytty monitoimitiloihin tai yksinkertaisesti ahtaampiin tiloihin. Hufvudstadsbladetissa etätyöhön esimerkiksi alettiin kannustaa silloin, kun toimitus muutti aiemmista kahdesta kerroksesta yhteen.

– Työnantaja on aina kannustanut etätyöhön. Talossa on katsottu, että paikka, missä työtä tekee, ei ole se olennaisin asia, Sylvia Bjon kertoo.

– Moni kokee, ettei tuottavuus

etenkään kirjoituspäivinä ole mai-semakonttorissa kaikkein paras.

Toisaalta moni aiemmin etätyötä karsastanut on huomannut, että näinkin voi tehdä. Haastatteluhetkellä, reilun kuukauden etätyörupeaman jälkeen, suurin osa ihmisistä tuntuu kuitenkin kaipaavan kollegojaan.

– Luulen, että ensimmäinen reaktio normaaliin arkeen paluun jälkeen tulee olemaan, että vihdoinkin pääsee tapaamaan ihmisiä. Se, millaiseksi käytännöt muodostuvat, näkyy sitten ajan kanssa, pohtii Sylvia Bjon.

Bjon itse on etätyöviikkojen aikana jäänyt vaille kaipaamaansa kollegojen jatkuvaa ja systemaattista sparrausapua.

– Ajattelukykyäni kärsii, jos ympärillä ei ole ihmisiä. Nyt olen soittanut jollekin, jos olen kaivannut tukea kirjoitustyöhön. Toki joillekin tällainen työntekotapa on parempi, rauhallisempi.

Myös Tuomo Lappalainen uskoo, että etätyö muuttaa työtapoja.

– Tosin kaikki riippuu yksilöstä. Jo nyt huomaa, että osa ihmisistä kaipaa yhteisöä ympärille.

Etätyö saa myös havainnoidaan omaa työtään uusista näkökulmista. Kotona työskentely saattaa tehdä monen arkeen kuuluvan ”metatyön” näkyvämmäksi, kun työn ja vapaa-ajan raja tulee entistäkin häilyvämmäksi. Esimerkiksi kustannustoimittajan työviikkoihin kuuluu paljon näkymätöntä työtä.

– Luumme ja pidämme yhteyttä kirjailijoihin muulloinkin kuin työajalla. Nämä tunnit pitäisi muistaa laittaa ylös. Tästä olemme kollegojen kanssa keskustelleet, sanoo WSOY:n Kaisa Kauppila.

Toinen asia ovat työmatkat. Ennen koronaepidemiaa Kauppila on käynyt kokoustamassa Ruotsissa.

– Nyt varmasti mietitään tarkemmin, onko se tarpeellista vai ei. ●

Näin suojaat tietosi etätyössä

Ovatko käyttämämme kokoussovellukset turvallisia? Miten arkaluontoisia haastatteluja kannattaa tehdä?

TEKSTI LAURA HALMINEN

KUN IHMISET ON eristetty koteihinsa työskentelemään, erilaiset kokoussovellukset ja etätyökalut ovat muuttuneet osaksi arkea. Vaikka koronaviruspandemian johdosta asetetut rajoitukset puretaan aikanaan, etätyö on hyvin todennäköisesti entistä yleisempää myös tulevaisuudessa. Etätyön tietosuojariskeistä ovat huomautelleet talven ja kevään aikana jopa suojelupoliisi ja liikenne- ja viestintäministeriön alainen kyberturvallisuuskeskus.

Tietosuoja tarkoittaa yksinkertaisesti tiedon suojaamista. Tietoturva tarkoittaa teknisiä keinoja, joilla tietosuoja pyritään toteuttamaan.

Etätyön tietoturva ei kuitenkaan riipu yksinään ohjelmistoista, vaan siihen vaikuttavat myös esimerkiksi kotona käytettävä verkkoyhteys, palomuuriasetukset, reitittimen laiteohjelmistot sekä VPN eli virtuaalinen erillisverkko. Etätyökaluissa merkitystä on myös sillä, tapahtuuko tiedon tallennus työnantajan vai palveluntarjoajan hallussa olevaan pilvipalveluun.

Teknistä tietoturvaa voisi kuvata sipulina, jossa kerroksia on loputtomasti. Toimittajan ei tarvitse työstään suoriutuakseen perehtyä eri kerroksiin kovin syvällisesti. Riittää, että pyrkii toimimaan valistuneesti.

Etätyökalujen turvallisuus on niin monen tekijän summa ja riippuu käyttötärpeestä ja käsittelystä

tiedoista, että tarkkoja suosituksia on mahdoton antaa. Muutaman perusasian voi yleisimmistä kokoustyökaluista sanoa helposti.

Zoom

Zoomin helppokäyttöisyys on räjäyttänyt sen käyttäjämäärän vuonna 2020. Amerikkalaisyhtiö on panostanut siihen, että kokoussovelluksen toiminta on niin helppoa, että sen osaa sokea reettakin. Zoom toimii vakaasti, kuvanlaatu on hyvä, eikä yhteys juuri pätki. Nämä ominaisuudet ovat vaikuttaneet siihen, miksi Suomessa valtioneuvoston viestintä käyttää Zoomia hallituksen tiedotustilaisuuksien välittämiseen toimittajille.

Zoomin varjopuoli on se, että kehittäjät vaikuttavat tehneen sovelluksen oivat ominaisuudet turvallisuuden kustannuksella. Zoom on jäänyt kiinni kuluvana talvena esimerkiksi siitä, että se väitti liikenteensä olevan päästä päähän salattua. Yhtiö unohti kertoa, että se pätee vain chat-ominaisuuden viesteihin silloin, kun salaus on kytketty erikseen päälle, eikä se esimerkiksi koske ollenkaan videoliikennettä. Zoom on antanut

nimensä myös häiriköinnille, jossa ulkopuoliset tulevat kokouksiin aiheuttamaan pahennusta. Toimintaa kutsutaan nimellä zoombombing. Sitä voi rajoittaa asettamalla kokoukselle salasanan. Silloin pitää tosin toivoa, ettei kukaan vuo-da salasanaa ulkopuolisille.

Käyttäjämäärän kasvaessa Zoomille on tullut kiire korjata turvallisuuspuutteitaan. Miten hyvin se onnistuu, jää nähtäväksi. Sitä odotellessa sovelluksessa ei kannata käsitellä mitään luottamuksellista tietoa. Esimerkiksi Sanoma on kieltänyt asentamasta Zoomin sovelluksia yhtiön omistamille laitteille, ja Suomen hallituksen tiedotustilaisuudet seurataan selaimella palveluun rekisteröitymättä.

Jitsi

Jitsi on avoimen lähdekoodin ilmainen kokousohjelmisto. Avoimen lähdekoodin tuotteissa on se hyvä puoli, että niiden turvallisuutta voi arvioida kuka vain asian osaava, eikä kukaan varmasti rahasta. Huonoa Jitsissä on se, että myös kaistatilan tarjoavat vapaaehtoiset. Videokokouksissa tämä tarkoittaa usein sitä, että yhteys takkuu, ja kuvanlaatu jää heikoksi. Jitsi kuitenkin tukee useita eri salausprotokollia kuten OTR-salausta, joka on kohtuullisen vahva salaus yleiseen työkäyttöön. Kuten monet muutkin avoimen lähdekoodin ohjelmistot, Jitsi edellyttää käyttäjältään viitseliäisyyttä ja perehtymistä, jotta sen turvallisuusominaisuudet saa täysimääräisesti hyödynnettyä.

Google Meet

Meet on Googlen etäkokousohjelmisto, jota käytetään paljon niin yrityksissä kuin suomalaisissa peruskouluissa. Toimintavarmuus on samaa luokkaa kuin muillakin Googlen tuotteilla – kuvitellaanpa hetki, mitä maailmalle tapahtuisi, jos Google-haut eivät yhtäkkiä

toimisi! Meet toimii ilmaiseksi, mutta yritysversioitakin on. Huono puoli Googlen työkaluissa on se, että on miltei mahdotonta saada varmuutta siitä, minkä verran tietoja yhtiölle jää talteen, ja mitä se niillä tekee.

Slack

Slack on suosittu, ketterä työalusta, jossa ilmaisellakin versiolla pystyy pitämään videokokouksia. Maksullisissa versioissa viestihistoria esimerkiksi säilyy pidempään. Eri hintaiset paketit alkavat vajaasta kuudesta eurosta kuukaudessa. Slackin ulkoasu on raikas ja käyttöliittymä ketterä, kunhan alustan käyttöön tottuu. Hyödyllisin ominaisuus ovat kanavat, joita käyttäjät voivat perustaa valitsemilleen aiheille. Slackissa viestittely on helppoa, ja se mahdollistaa myös tiedostojen jakamisen. Videopuheluiden laatu on kohtuullinen, mutta niiden tekninen salaus ei ole erityisen vahva.

Microsoft Teams

Teams on etätöille sitä, mitä LinkedIn on sosiaaliselle medialle. Se muistuttaa monilta ominaisuuksiltaan Slackia, ja niin on tarkoituskin. Microsoftilla on ison talon rahkeet, mikä tuo tuotekehitykseen varmuutta ja luotettavuutta. Teams tulee Office-paketin kylkiäisenä, mutta Microsoft jakelee sitä myös ilmaiseksi pystyäkseen kilpailemaan Slackin kanssa.

Kokouksiin saa kerralla mahtumaan noin parisataa ihmistä. Toimintavarmuus on Teamsissa melko hyvä, eikä yhteys juuri katkeile. Jos Teams pätkii, vika on todennäköisemmin käyttäjän omassa

verkkoyhteydessä. Koska Microsoft on jättiyhtiö, se pystyy korjaamaan ilmenevät puutteet melko nopeasti ja tehokkaasti.

Hankaluuksia Teamsissa voivat aiheuttaa samat asiat kuin muisakin Microsoftin tuotteissa. Niiden käyttämistä ja turvallisuusominaisuuksien hallintaa ei ole tehty yksinkertaiseksi. Asioita pitää googlettaa ja opetella jokainen erikseen. Ohjeita sentään löytyy verkosta kiitettävän helposti.

Skype

Virolaisten kehittämästä ja nykyään Microsoftin omistamasta Skypesta on saatavilla sekä joka kodin ilmaisversio että yritysversio, jota käyttää Suomessa esimerkiksi valtionhallinto. Skype on toimintavarma ja pitkäikäinen ratkaisu, josta monella on jo käyttökokemusta.

Whatsapp

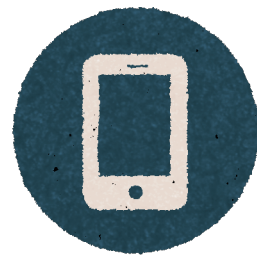
Videoyhteys on Whatsappissa mahdollista salata päästä päähän -salauksella, jota pidetään nykyään suosittelavan turvallisen ratkaisuna. Päästä päähän -salaus tarkoittaa, että sisältö salataan lähetyksen ja vastaanottovaiheessa erikseen. Kehittäjälle ratkaisu on työläs, ja siksi sitä tarjoo vasta harva. Esimerkiksi Applen Facetime-videopuhelut suojataan päästä päähän -salauksella.

Jos ei tarvitse kahdensadan hengen kokousmahdollisuutta, voi käyttää kaikille tuttua Whatsappia, jossa tämä päästä päähän -salaus on. Videopuheluun mahtuu neljä ihmistä. Whatsapp on ilmainen, ja siitä on myös versio tietokoneelle.

Monia voi kuitenkin huolettaa se, että Whatsappin omistaa huonomaineinen bisnesjätti Facebook.

Signal

Whatsappin salaus on hyvä, sillä sen on kehittänyt yksityinen, tietoturva-asiantuntijoiden perustama yhtiö Open Whisper Systems.

Tekijät tunnetaan paremmin Signal-sovelluksestaan, jossa salaus otettiin ensimmäisenä käyttöön. Signalissa voi soittaa videopuheluita, mutta toistaiseksi useamman ihmisen liittäminen niihin ei ole mahdollista. Mutta onko pakkokaan? Pienempiin kokouksiin Signalin viestiketjut riittävät hyvin, ja niihin mahtuu kymmenen ihmistä. Signalista on myös tietokoneella käytettävä versio.

Puhelin on turvallisempi

Mitä tahansa kokousovellusta voi käyttää, kunhan on ladannut sen luotettavasta lähteestä eli valmistajien sivuilta. Jos keskustele deadlinesta, kuvituksesta tai räätälöi sivukarttaa, ei liene erityisen vaarallista, jos sivullinen niistä saattuisi lauseen tai kaksi kuulemaan.

Mutta haastatteluja tehdessä on syytä olla tarkkana. Mitä vahingollisempaa tiedon päätyminen ulkopuolisten käsiin olisi, sitä keskeisempää on lähteiden suojaaminen. Osa lähteistä ja haastateltavista ymmärtää tämän itsekkin, mutta vastuullinen journalisti ei jätä suojautumista lähteen huoleksi.

Yleisesti ottaen luottamuksellisimmat asiat kannattaa hoitaa puhelimella. Tämä johtuu siitä, että älypuhelimessa on vähemmän toiminnallisuuksia kuin tietokoneessa ja erilaisten verkkohyökkäysten mahdollisuus pienenee sitä mukaa, mitä vähemmän toiminnallisuksia on. Ylimääräiset sovellukset kannattaa poistaa ja käydä läpi laitteen asetuksista sovelluksille annetut käyttöoikeudet. Niitä ei koskaan pidä antaa sovelluksille enempää kuin välttämättömään käyttöön tarvitaan.

Ääritilanteita varten

Varminta on hankkia kokonaan erillinen puhelin ja siihen käteisellä ostettu prepaid-liittymä. Laitteeseen voi asentaa vaikka vain yhden sovelluksen, jonka kautta asioi lähteen tai arkaluontoisen haastateltavan kanssa. Tarkoitukseen sopii vaikkapa Whatsapp tai Signal.

Sovelluksen asentamiseen tarvitaan tili sovelluskauppaan, mutta käytännössä Googlen ja Applen on mahdollonta vahtia avataanko tili oikeilla tiedoilla. Arkaluontoista prepaid-laitetta ei kannata koskaan kytkeä oman kodin tai minkään muunkaan paikan wifi-verkkoon, sillä niistäkin jää jälkiä, eikä julkisten wifi-verkkojen turvallisuuden ole luottamista. Prepaidiin voi ostaa tarpeen mukaan viikon tai kuukauden kestävän datapaketin.

Arkaluontoisen lähteen kannattaa menetellä tahollaan samoin. Jos erityistä suojelua vaativia lähteitä tai haastateltavia on enemmän, laitetta ja liittymää on syytä vaihtaa aika ajoin. Käytännössä on kuitenkin äärimmäisen työlästä, ellei mahdollonta yrittää suojata jokaista uudella laitteella ja numerolla.

Siksi on syytä muistaa, että huolellisimminkin suojaetuista sähköisistä keskusteluista jää aina jälkiä. Myös mukana kannettu matkapuhelin jättää jäljen kirjautuessaan tukiasemiin.

Jos lähde tai haastateltava ei ole maantieteellisesti mahdolloman kaukana, hänen kanssaan voi käydä kävelyllä ja jättää puhelimet ja tietokoneet sovelluksineen ja yhteyksineen kokonaan kotiin. ●

Lähteitä ja suosittelavaa lukemista: suojelupoliisi, kyberturvallisuuskeskus, sovellusyhtiöt, valtioneuvoston asetus tietoturvallisuudesta valtioonhallinnossa, Silkie Carlo & Arjen Kamphuis: Information Security for Journalists (Centre for Investigative Journalism, 2014)

Ruudun takaa kollega katsoo vain

Etäpalavereista tuli koronaepidemian myötä yhtäkkiä arkipäivää. Kolme toimittajaa kertoo, miten näytön välityksellä kokoustaminen lähti käyntiin.

TEKSTI TIINA VAHTERA

TUOMAS MANNINEN

– **KOSKA OLEN** muutosvastarintainen it-tumpelo, esinainen järkkäsi minulle yksityisen Teams-harjoituksen. Klikkasin, ja näin oman naamani. Näytin ruudulla debiilin sarjamurhaajan ja hullun dosentin välimuodolta. Varsinainen kokous sujui sekavasti. Piileskelin, kunnes kuului Suvi Kerttulan ääni, että onko Tuomas, näkyy vain kaljun yläosa. Pasi Jaakkonen poistui navettaan, Jari Alenius pani äänen pois ja rupesi syömään. Teams-kokous oli kaikille eka.

Tuomas Manninen,
toimittaja, Ilta-Sanomat

– **NELJÄKIN VERKKOKOKOUSTA** on ollut päivässä, kun ei voi ohimennen sopia asioista toimituksessa. Pidämme kolmesti viikossa oman porukkani kesken ”asiaa ja höpöttelyä” -tapaamisen. Aluksi olimme järkyttävän näköisiä, mutta nyt minullakin on jo korvikset ja asiallinen pusero. Normisti teen töitä keittiössä, mutta aina joku tulee käyttämään smoothiekonetta. Siirsinkin palaverit makuuhuoneen ”kokous-loungeen”.

Mirka Heinonen,
toimituspäällikkö, Kotiliesi

– **ALUKSI TEIN TÖITÄ** himassa yöpaidassa. Lapsilla oli koulua, miehellä etätöitä, koirat sekoilemassa. Pyysin videopalaverissa työkavereita panemaan silmät kiinni, kun kaikki kolme kundia hilluivat kalsareissaan. Sain luvan tehdä etätöitä yksin konttorilla. Päivän ensimmäinen Teams-palsu on kello 8.05 ja viimeinen 15.45. Onhan tämä ihan helvetin yksinäistä. Pidän kuvan päällä, että näen ihmisiä.

Crista Lassfolk-Feodoroff,
toimittaja, Sipoon Sanomat

Lööpin uuden kolumnisarjan ensimmäisessä osassa vapaa toimittaja, kirjailija ja väitöskirjatutkija Salla Nazarenko pohtii aktiivista somesuhdettaan.

SOMEMANGUSTIN TUNNUSTUKSET

TIEDÄTTE MANGUSTIN, tuon eläinmaailman ADHD-aikuisen? Joka keskittyy samaan asiaan, horisonttiin tähyilyyn muutaman minuutin kerrallaan. Silloin kun ruutuun pääsevät mangustit, ainoa rauhoittava elementti televisiossa on **David Attenboroughin** ääni.

Minä olen somemangusti. Selaan Facebookia hermostuneesti päivittäin, rajoitan itseäni, rakennan ajanhallintajärjestelmiä vain epäonnistuakseni niissä ilmiömäisesti, päivitän jotain hassua, teen puoli tuntia oikeita töitä, tsekkaan punaiset numerot Facebookin yläkulmassa, ja kertaan tämän uudestaan ainakin 350 päivänä vuodessa.

Näin minä teen työtä. En ole siitä ylpeä, mutta en myöskään epä-ylpeä, koska näin minun mieleni toimii. Somemangusti on puolestaan itse kehittämäni termi. Näen mangusteissa itseni. Mangusti ei ole lajina kovin zen, mutta silti asiat hoituvat: poikaset kasvatetaan, pesäkolot kaivetaan, eteen luikertelevat myrkkyykäärmeet surmata. Ja sitten taas tähyillään horisonttiin.

Facebook on minun horisonttini. Saan sieltä uutiset, vitsit, meemit, kollegiaaliset verkostot – ja koronan aikaan myös suuren osan sosiaalisesta kanssakäymisestä. Kollegat ovat joskus vitsailleet ja ystävät närkästyneet kysyen, teenkö mitään muuta. Vastaus on kyllä: hoidan myös asialliset hommat.

Keskittymiskykyäni on ilman muuta huono, mutta se pysyy kasassa jumpalla ja itsearmollisuudella. Mitään tuntikausien konsistenttia tekstin tuijottamista en kuitenkaan harrasta. En yksinkertaisesti pysty. Muutaman tunnin jälkeen tapahtuu syntax error, enkä oikeasti tajua, mitä ruudullani näkyy. Silloin menen Facebookiin ja kerron, mitä hassua äitini minulle puhelimesta sanoi. En pidä somepaastoja, mutta ruutuaikaani rajoitan. Luen joka päivä kirjaa ja sanomalehteä paperilta.

Ymmärrän ilman muuta, mitä ongelmia tämä aiheuttaa. Henkilökohtaisen datani omistaa joku Amerikassa. Toisaalta en näe, miten eläisin ilman somea. Minulla ei ole enää varsinaista työyhteisöä, tällä hetkellä ei edes työhuonetta. Aktivistina ajattelen, että on vain tietty määrä asioita, joista yksilön voi oikeasti vastuuttaa. Ehkä naiivia, ehkä tyhmää, mutta oletan, että lainsäätäjillämme ja watchdog-järjestöillä riittää viisautta pitää meitä ajan tasalla siitä, mitä big data seurauksineen tarkoittaa.

Joskus hermostun itse itseäni. Viestintä epäonnistuu aina, sanoi **Osmo A. Wiio**. Yritys olla hauska voi lässähtää, jopa loukata. Sarkasmi se vasta vaarallista on. Toisaalta tunnen ihmisiä, jotka lukevat päivätyksiäni ääneen ja nauravat. Se on mukavaa. Maailmassa on liikaa pönötystä ja liian vähän iloa.

Somehahmoni on somehahmo. Olen hyväksynyt kavereiksi ihmisiä, joita en ole tavannut tosielämässä. Se tarkoittaa, että on asioita, joista en koskaan kerro. Myös tällä mangustilla on omat

kobransa tapettavanaan. Olen päättänyt aikanaan, etten juuri päivitä mitään ahdistunutta tai masentunutta. Väritän kaikki pilvet vaaleanpunaisiksi, päästelkään yksisarviseni sateenkaaripieruja vapaasti.

Jos olisin henkilöbrändääjä ja viestintäkonsultti muutenkin kuin Jumalan armosta, kehuisin tässä että some on tuonut minulle myös asiakkaita. Sekin on totta, ja hassuttelun lomassa olen onnistunut tekemään hyödyllisiä asioita: keräämään rahaa hyvään tarkoitukseen, saamaan korona-apua ja lukijoita kirjoilleni.

Sen verran kuitenkin viisastelen, että somessa ei kannata olla muuta kuin oma itsensä. Jos satuit syntymään mangustiksi, ole sellainen. Tai jos tykkäät leipoa pullaa, leivo ja laita kuvat Facebookiin. Lupaan käydä tykkäämässä. Olen nimittäin alvariinsa paikalla. ●

”MUUTAMAN
TUNNIN JÄLKEEN
TAPAHTUU SYNTAX
ERROR, ENKÄ
OIKEASTI TAJUA,
MITÄ RUUDULLANI
NÄKYY.”

Ylen uutis- ja ajan-
kohtaistominnan sisältö-
päällikkö Ville Seuri.

Journalismin merkityksellisyyden monopoli murenemassa

Kun viestintätoimistossakin voi nykyisin parantaa maailmaa, mediatalat joutuvat kilpailemaan osaajista työn merkityksellisyyden sijaan muilla keinoin.

TEKSTI ANNAMARI TYPPÖ KUVAT PEKKA HOLMSTRÖM

Viestintä- ja kustannusalalle tarvitaan seuraavan 15 vuoden aikana 20 000 uutta työntekijää, arvioidaan Osaamisen ennakointifoorumin tuoreessa raportissa. Luku perustuu laskelmaan, jonka mukaan alalta eläköityy lähivuosina yli 13 000 työntekijää ja samanaikaisesti syntyy 10 000 täysin uutta työpaikkaa tietoyhteiskuntakehityksen vauhdittamana.

Työpaikkoja avautuu etenkin viestintätoimistoissa ja organisaatioiden viestintäyksiköissä. Mediataloista raportti ennakoii työpaikkojen vähenevän, kun tekoäly hoitaa pian rutiinityöt. Printtilevikkien supistuminen puolestaan vähentää jakelun tehtäviä.

Viestintäalan imu on ollut nähtävissä jo pitkään, ja toimittaja toisensa jälkeen on siirtynyt journalismista viestintätehtäviin. ”Journalismi on menettänyt merkityksellisyyden monopolin viestintäalalla”, kirjoitti Ylen uutis- ja ajankohtaistoiminnan sisältöpäällikkö **Ville Seuri** helmikuussa *Suomen Lehdistössä* julkaistussa näkökulmakirjoituksessaan.

Seurin näkemys perustuu ennen kaikkea viestintäsektorin kasvuun ja muutokseen. Enää viestijät eivät tyydy pommittamaan toimitusten sähköposteja yritysten tiedotteilla vaan rakentavat sosiaalisessa mediassa leviäviä ilmiöitä ja viestivät suoraan

valikoitujen kohdeyleisöjen kanssa. Tämä on tehnyt työstä aiempaa mielekkäämpää.

– Viestintäalan töillä on ilmi-selvä mitattavissa oleva merkitys. Viestintä voi esimerkiksi edistää rauhaa tai tieteellisen tiedon leviämistä. Olen monilta alalle siirtyneiltä tutuilta kuullut, ettei viestintätö tunnu yhtään vähemmän merkitykselliseltä kuin toimituksessa. Tilanne saattaa olla jopa päinvastainen, Seuri sanoo.

Journalismin rooli on muuttunut

Viestintätoimisto Milttonin ansaitusta mediasta vastaavana johtajana kaksi vuotta työskennellyt ex-toimittaja **Ville Blåfield** pitää Seurin näkemystä lievästi liioiteltuna. Ansaitulla medialla tarkoitetaan yrityksen medialta tai muilta kanavilta saamaa julkisuutta, esimerkiksi lehtijuttuja. Ansaittua mediaa ei voi ostaa, eikä itse kontrolloida.

– Jo se, että viestintätoimistoihin on palkattu ihmisiä minun toimenkuvani kaltaisiin tehtäviin, on osoitus siitä, että perinteiset mediat ovat edelleen merkityksellisiä keskusteluareenoita. Puhejournalismin aseman romahtamisesta on pikemminkin toimittajien keskinäistä itseruoskintaa.

Blåfield ajattelee, että kyse ei ole niinkään työn merkityksellisyydestä vaan journalismin roolin muuttumisesta.

– Olin toimittajana 20 vuotta, ja jo sinä aikana tapahtui huomattava muutos. Julkisesta keskustelusta on tullut moniäänisempää, kun netin ja somen ansiosta teoriassa kaikki voivat olla julkaisijoita ja tiedon kuraattoreita.

Myös A-lehtien nuorten medioiden johtaja **Anni Lintula** näkee, että kyse on koko mediakentän murroksesta.

– Digitaalisen median myötä kaikenlaisten sisältöjen määrä

on kasvanut eksponentiaalisesti. Journalismin rooli on muuttunut, ja se joutuu kilpailemaan paikastaan ihmisten elämässä kaikkien muiden sisältöjen kanssa.

Numeroista puhutaan liikaa

Toisena journalismin merkityskadon ajurina Seuri pitää verkkoanalytiikkaa, joka on mullistanut toimituksissa tehtävän työn. Huomio on siirtynyt journalismin sisällöstä siihen, mitkä jutut yleisöä kiinnostavat. Seuri korostaa, että dataohjautuvuus on silti hyvä asia. Se parantaa journalismin vaikuttavuutta, kun tärkeillä jutuilla tavoitetaan juuri oikeat yleisöt.

– Journalismilla ei ole mitään merkitystä, ellei se tule kulutetuksi. Mutta ongelmia syntyy, jos dataohjautuvuuden jalkauttaminen hautaa kaiken muun alle, ja toimituksissa puhutaan sen seurauksena paljon numeroista ja vain vähän journalismin merkityksellisyydestä, Seuri sanoo.

Lintula muistuttaa, että yleisön mieltymyksiä on aina pyritty selvittämään esimerkiksi lukijatutkimusten avulla. Verkoanalytiikka tarjoaa siihen nyt aiempaa luotettavamman, tehokkaamman ja reaaliaikaisemman keinon.

– Kautta aikojen on mediassa myös haettu huomiota monin tavoin. Klikkiotsikoita vastasivat ennen iltapäivälehtien lööpit. Mutta toki meidän kannattaa pohdita, millaisia päätelmiä esimerkiksi erityyppisten sisältöjen merkityksellisyydestä verkkoanalytiikan pohjalta tehdään, Lintula sanoo.

Uutiskriteerit on uudistettava

Fintelligens räppäsi parikymmentä vuotta sitten, ettei hiphop ole ”pelkästään taidetta vaan myös liiketoimintaa”. Seuri soveltaa samaa ajatusta journalismin merkityksellisyyteen.

– Journalismi on liiketoimintaa,

A-lehtien nuorten medioiden johtaja Anni Lintula.

jolla on myös yhteiskunnallisia päämääriä. Sen tavoite on, että kansalaiset voivat tehdä mahdollisimman informoituja valintoja, on kyse sitten vaikkapa kulutus- tai äänestyspäätöksistä.

Juuri tästä, journalismin eiliiketoiminnallisesta merkityksestä, pitäisi Seurin mielestä puhua paljon nykyistä enemmän.

Nuorten medioiden parissa työskentelevä Lintula puolestaan

haluaisi herätellä keskustelua siitä, millainen sisältö on merkityksellistä journalismin yleisöille. Ovatko perinteiset uutiskriteerit enää kurantteja uudessa mediaympäristössä ja etenkin nuorille sukupolville?

– Median pitäisi uskaltaa heittäytyä keskusteluun siitä, miten journalismi ja sen merkitys muuttuvat, ja miten journalistit pystyvät lunastamaan paikkansa yleisöjen arjessa.

”Ovatko uutiskriteerit enää kurantteja uudessa mediaympäristössä ja etenkin nuorille sukupolville?”

Uusia yleisösukupolvia tavoiteltaessa on Lintulan mielestä väärä lähtökohta pohtia, miten saisimme nuoret kiinnostumaan journalismista.

– Ei meidän pidä tuputtaa nuorille sellaista, mikä ei heitä kiinnosta. Oikeampi kysymys on, miten journalismin pitäisi muuttua, että se olisi merkityksellistä nuorille.

Nuoret haluavat jatkuvaa vuorovaikutusta

A-lehdet on käynnistänyt #Nuoretmyös-hankkeen, jonka tavoitteena on syventää ymmärrystä journalismin ja Z-sukupolven suhteesta. Z-sukupolvella tarkoitetaan 9–23-vuotiaita diginatiiveja, joiden mediankäyttötavat poikkeavat radikaalisti aiemmista ikäluokista.

– Hankkeessa on noussut esiin, että nuorille merkityksellinen sisältö on samaistuttavaa, aitoa, visuaalista, kantaottavaa, rohkeaa ja vuorovaikutuksellista, Lintula kertoo.

Nuorten mediamaailmassa sisältö ei kiteydy yhteen julkaisuun, vaan kyse on jatkuvasta vuorovaikutuksesta. Nuorille keskeisimpiä mediavaikuttajia ovat tubettajat, jotka käyvät jatkuvaa dialogia yleisöjensä kanssa.

– Tubettajat saattavat kertoa hyvinkin henkilökohtaisia kokemuksia, joihin yleisö samaistuu ja joihin heidän luottamuksensa

Viestintätoimisto
Milttonin ansait-
tusta mediasta
vastaava johtaja
Ville Blåfield.

rakentuu. Teemaa jatketaan tubevideoiden kommenttikentässä, jolloin sisältö ei ole vain yksi yksittäinen video vaan koko se vuorovaikutus ja keskustelu, jota tubettaja käy yleisönsä kanssa, Lintula sanoo.

Riippumattomuus on journalismin valtti

Mitä lisäarvoa journalismi sitten voi tarjota, kun kuka tahansa voi tavoittaa haluamansa yleisöt suoraan digitaalisten kanavien kautta? Riippumattomuutta, vastaa Seuri. Hänen mukaansa riippumattomalle tiedonvälitykselle on nyt entistäkin enemmän kysyntää.

– Vaikka viestijä tekisi mielestään miten merkityksellistä työtä hyvänsä, silti taustalla on aina jokin agenda. Tavallaan yritysten ja viranomaisten viestintä on entistäkin vaarallisempaa, koska se on tavoittavampaa ja joissain tapauksissa vähemmän läpinäkyvää kuin ennen, Seuri sanoo.

Myös Lintula ja Blåfield korostavat, että journalismilla on edelleen yhteiskunnassa tärkeä tehtävä. Ihmiset tarvitsevat tarkistettua tietoa, johon voi luottaa.

– Kun seuraa koronasta käytä-

vää julkista debattia, isoilla uutismedioilla on siinä aivan keskeinen rooli, Blåfield sanoo.

Lintula uskoo, että etenkin tutkivan journalismin merkitys kasvaa. Perinteisellä medialla on yksittäisiä kansalaisjournalisteja ja someaktiiveja paremmat mahdollisuudet tarttua epäkohtiin ja käyttää aikaa niiden penkomiseen.

– Tosin siinäkin ei journalismilla ole yksinoikeutta. Me too-liike on hyvä esimerkki. Se lähti liikkeelle yhdestä twiitistä ja levisi ensin somessa ennen kuin media tarttui siihen.

Ammatti-identiteetti on notkistunut

Journalistin työtä on perinteisesti pidetty kutsumusammattina, eikä journalismin ja viestinnän välisen raja-aidan ylittämistä ole välttämättä katsottu hyvällä. Nyt toimittajien ammatti-identiteetti tuntuu muuttuneen aiempaa notkeammaksi ja siirtyminen toimittajasta viestijäksi ja taas takaisin tuntuu aivan luontevalta. Samantyyppistä osaamista kun tarvitaan kummallakin puolella aitaa.

Blåfield arvelee, että viestintään, tarinankerrontaan ja viestint-

muotoiluun liittyvän osaamisen ei enää nähdä liittyvän pelkätään journalistiseen sisällöntuotantoon. Hän itse koki ammatti-identiteettinsä muuttuvan jo toimittajavuosinaan.

– En usko, että kyse on vain toimittajan ammatista vaan syvällisemmästä ja pidempiaikaisesta kulttuurin, teknologian ja kuluttajakäyttäytymisen murroksesta, joka on muuttanut tosi monien ammattien työkalupakkia, työtahtia ja arkea.

Kutsumusammattiajatteluun on liittynyt vahvasti myös palo muuttaa maailmaa, eikä tämä ole kadonnut mihinkään. Lintulan mukaan journalismi kiinnostaa edelleen nuoria juuri siksi, että siinä pääsee tekemään merkityksellisiä asioita.

– Toisaalta pitää muistaa, että myös esimerkiksi tubettamalla tai bloggaamalla voi vaikuttaa. Ennen sanottiin, että alalle tulee ihmisiä ovista ja ikkunoista, mutta enää se ei ole niin itsestään selvää. Ala ei ole samalla tavalla vetovoimainen kuin ennen, Lintula sanoo.

Blåfieldin mielestä on ylimielistä ajatella, että halu parantaa maailmaa liittyisi vain tiettyihin ammatteihin.

”Vaikka viestijä tekisi mielestään miten merkityksellistä työtä hyvänsä, taustalla on silti aina jokin agenda.”

– Minulla oli toimittajana pikkuisen mustavalkoinen kuva siitä, millaisilla motiiveilla ihmiset ammattinsa ja toimialansa valitsevat. Myös bisneselämässä on tyyppisiä, jotka näkevät yhteiskunnassa epäkohtia, he vain lähtevät ratkaisemaan niitä eri tavalla.

Johtamisessa yhä paljon parannettavaa

Mitä pitäisi tehdä, että journalismi säilyttäisi asemansa lahjakaiden ihmisten unelma-alana? Palkoilla toimitukset tuskin pysyvät viestintätoimistojen kanssa kilpailemaan. Lintula kehottaa mediataloja kehittämään etenkin yrityskulttuuria ja johtamista.

– Media-ala on monilta osin yllättävän hierarkkinen. Nuoret taas arvostavat hyvin matalaa hierarkiaa. He odottavat kaverilista johtajuutta ja sitä, että myös heidän mielipiteitään ja näkemyksiään kuunnellaan tarkasti. Tässä on vielä tekemistä.

Blåfield näkee kehittämisen

tarvetta etenkin henkilöstöjohtamisessa.

– Toimittajana oli ihanaa, mutta ei minusta koskaan tuntunut, että ammatillista kehittymistäni tai urapolkuani olisi jotenkin systemaattisesti suunniteltu. Monilla muilla toimialoilla niin on tehty jo pitkään. Oma kokemukseni oli, että toimitukset olivat sellaisia puoliluovien älykkäiden ihmisten tasarvoisia tiimejä, joissa kehityskeskusteluille lähinnä naureskeltiin.

Seurikin sanoo, että arvostuksella ja tulevaisuuden näkymillä on merkitystä. Hän nostaa silti kärkeen turvallisen työsuhteen tärkeyden.

– Paljon puhutaan, että milleniaaleille eli 2000-luvulla aikuisiän saavuttaneille työn merkitys on ykkönen. Tutkimukset tästä ovat kuitenkin ristiriitaisia. Lopujen lopuksi me kaikki teemme työtä siksi, että saamme siitä elantomme. Merkitys tulee sitten jonkinlaisena kirsikkana kakun päällä. ●

HELSINGIN SEUDUN JOURNALISTIEN SÄÄNTÖMÄÄRÄINEN VUOSIKOKOUS PIDETÄÄN

Sokos Hotel Presidentissä
Eteläinen Rautatiekatu 4, Helsinki
keskiviikkona 16. syyskuuta 2020 kello 18

Kokouksessa käsitellään HSJ:n sääntöjen 23 § edellyttämät asiat.
Ilmoittautumishojet lähetetään jäsenille sähköpostitse.

HELMIJUTTU

TEPPO SILLANTAU

Jutun kirjoittaja Joanna Palmén on ollut Talouselämän toimittaja vuodesta 2017. Sitä ennen hän työskenteli kahdeksan vuotta Imagessa toimittajana ja toimituspäällikkönä.

Alustatalous-toimittaja

Lähdin repparikeikalle ruokalähetin autoon, ja kermaperseeni puutui.

TEKSTI JOANNA PALMÉN

Istuin Wolt-ruokalähetti **Karen Stepanyanin** hybridi-Toyotan kyytiin viime vuoden ensimmäisenä kuumana kesäpäivänä. Juuri sellaisena, jona en haluaisi olla sisällä syömässä take away -ruokaa, saati sitten autossa kускаamassa sitä toisille. Oli sovittu, että istun hänen kyydissään koko päivän ja illan, haastattelen häntä ja kirjoitan Talouselämään reportaasin siitä, millaista on työ alustatalouden palveluksessa. Se päivä avasi silmiäni ehkä enemmän kuin mikään toinen yksittäinen päivä toimittajanurani aikana.

Ei ollut fyysisesti kovin raskasta istua autossa ja nousta vähän väliä hakemaan tai viemään ruoka-annoksia. Päivä oli kuitenkin pitkä. Woltin läheteillä ei ole työvuoroja, mutta monilla oli tapana tehdä pitkiä, 10–11 tunnin päiviä. Aloitimme yhdeltä iltapäivällä, ja jatkoimme kello 23:een. Söin evääni silloin kun Stepanyanin: seitsemän maissa illalla, viiden minuutin tauolla. Yhdessä ravintolassa annoksia odotellessa pyysin saada käyttää vessaa. Stepanyan kävi iltapäivällä vartin verran kotonaan, muita taukoja emme pitäneet.

Henkisesti se oli paljon rankempaa kuin olisin osannut arvata. Päässäni päivä puuroutui loppumattomaksi heiluriliikkeeksi Helsingin Töölön ja Kallion välillä. Töölöläiset tilasivat annoksia Kalliosta ja kalliolaiset Töölöstä. Juuri kun olimme vieneet yhden pizzan toiselle puolelle kaupunkia, puhelin määräsi meidät uudelleen samaan pizzeriaan. Se oli lannistavaa, turhauttavaa, ärsyttävää.

Olisin halunnut soittaa jonnekin ja ehdottaa, että keräisimme useamman tilauksen samaan kyytiin. Kun kolme Wolt-kuskia tapasi McDonaldsin pihassa, olisin halunnut ehdottaa kahdelle muulle, että yksi meistä hoitaisi tämän paikan annokset, ja muut menisivät muihin paikkoihin. Minusta työ näytti samalta kuin jos kaikki Helsingin linja-autot olisi korvattu takseilla, jotka kuljettivat vain yhtä ihmistä kerrallaan.

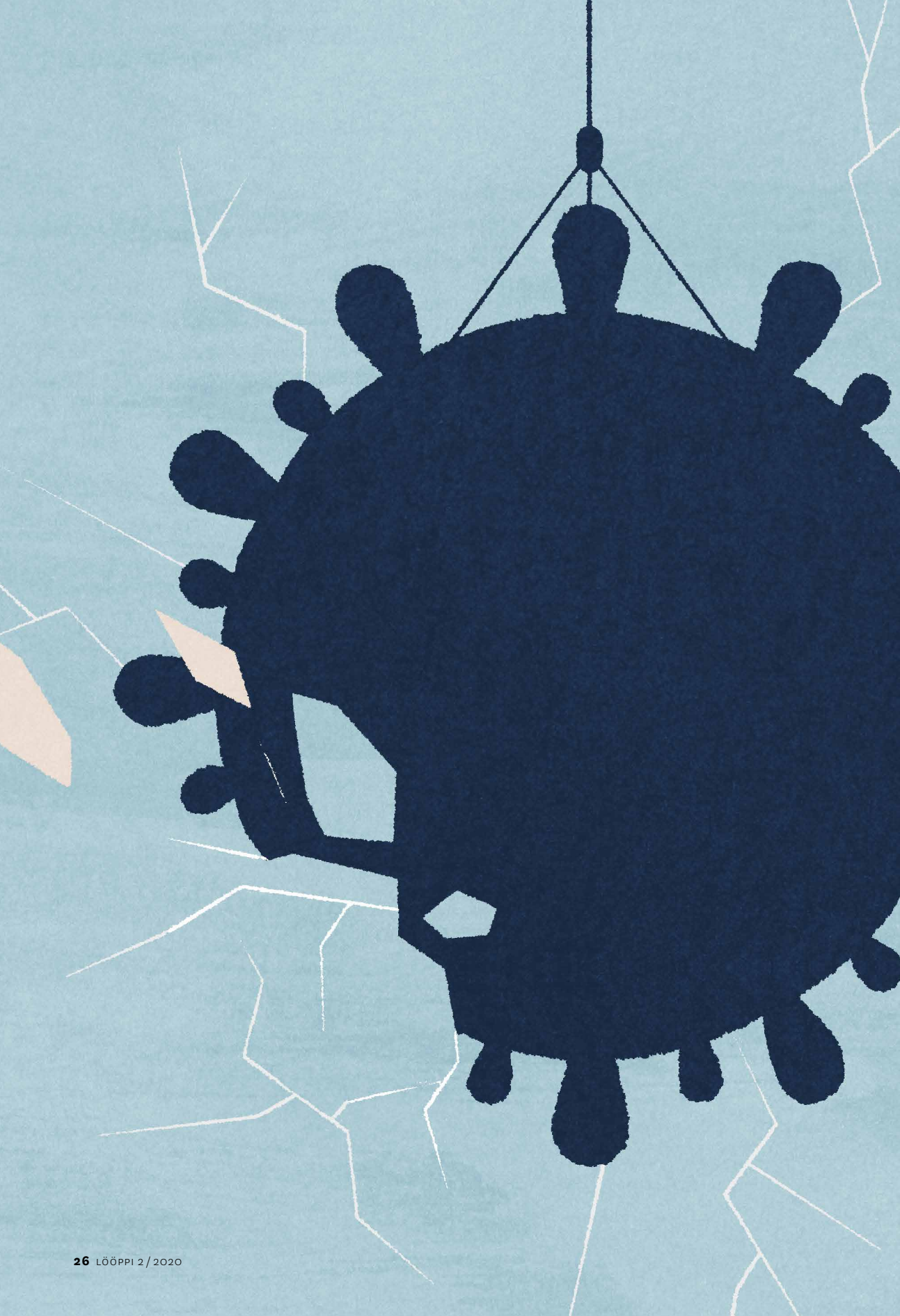
Matelimme autolla parinsadan metrin matkan kävelykatua pitkin, kun joku oli tilannut leivän samassa korttelissa sijaitsevasta Subwaysta. Ehkä tilaaja oli kipeä, yritin ajatella. Ääni sisälläni kuitenkin huusi, että EIKÖHÄN SILLÄ OLE KRAPULA.

YMPÄRISTÖ- JA kulutusahdistuksen lisäksi törmäykseni luokkayhteiskuntaan oli kipeä. Stepanyanin mielestä asiakkaat hymyilivät iloisina, kun the delivery guy toi heille ruokaa, minun mielestäni he vetivät oven tarpeettoman nopeasti kiinni. Stepanyanin mielestä ravintoloissa hänelle oltiin ystävällisiä, minun mielestäni tarjoilijat kohtelivat lähettiä tylästi. Tätä vaikutelmaa korosti se, että tarjoilijat yleensä luulivat minua ravintolan asiakkaaksi ja vaihtoivat ilmettään kääntäessään katseensa Stepanyanista minuun. Stepanyan ilahtui kovasti saatuaan yhdeltä asiakkaalta juomarahaa, minä katsoin kolikoita ja pänin merkille, että ne olivat kaikki senttejä.

Vilkuilin kelloani kuudelta, seitsemältä, kahdeksalta, vartin yli kahdeksan, puoli yhdeksältä, varttia vaille yhdeksältä. Joka kerta hämmästyin, ➤

Koronan varjossa

Etusivut menivät uusiksi kirjaimellisesti ja kuvaannollisesti maaliskuussa 2020, kun koronapandemia alkoi kiertää maailmaa. Mitä jäi koronan takia kertomatta? Missä media onnistui? Lööppi kysyi.

TEKSTI SALLA NAZARENKO KUVITUS OUTI KAINIEMI

Freelancer **Jarno Liski** kunnostautui koronakeväänä taas kerran tutkivilla jutuillaan. Huoltovarmuuskeskuksen maskiskandaali oli hänen skuupinsa. Suomen Kuvalehden tuottaja **Salla Vuorikoski** puolestaan tilasi Liskin jutut ja jatkoi ansiokkaasti muun muassa Business Finlandin tukikummallisuuksien kaivelua.

Hatunnoston arvoista journalismia, mutta silti: jäikö jotakin koronan varjoon?

– Varmasti näin on, pohtii Liski.

– Kriisien aikaan hämäräheput tulevat esiin, joten ne poikivat aina tutkiville journalisteille töitä. Mutta monissa minun jutuissani juuret ovat jo 1990-luvun lamas-
sa. Silloisten rötösherrojen rinnalle nousee liuta uusia.

Liski epäilee, että monesta kiistanalaisesta asiasta tiedotetaan nyt, kun tiedetään, että korona dominoi uutisia. Toisaalta tärkeitä ei-korona-aiheita on myös noussut esiin, kuten entisen puolustusvoimain komentajan **Jarmo Lindbergin** loikka hävittäjäfirman lobbariksi.

– Omat projektit ovat jäissä, esimerkiksi Perussuomalaisten kansanedustajan **Mika Niikon** ja **Ville Vähämäen** Kiina-case sekä korruptiorikostutkinta Hämeenlinnassa. Aion kyllä jatkaa niitä vielä, Liski pohtii.

Eräs konkreettisesti vähälle huomiolle jäänyt asia on Liskin mielestä toimittaja **Eeva-Liisa Hynysen** sekä professori **Pekka Viljasen** yhteinen Kittilän laki-kirja, joka perustuu Hynysen vuosien työhön Kittilän kunnan vähintään eriskummallisen päätöksenteon parissa. Kirja ilmestyi 18. maaliskuuta ja on näkynyt mediassa hyvin vähän, vaikka sisältää erittäin merkittävää tietoa suomalaisen kuntapäätöksenteon kardinaaliongelmista.

Sekä Vuorikoski että Liski kokevat kollegojen kaiken kaikkiaan tehneen hyvää työtä. Muutkin kuin varsinaiset tutkivat journalistit ovat koronatilanteessa tehneet työtä tutkivalla otteella. Vuorikoskea kuitenkin huolestuttaa tutkivan journalismin resurssipula.

– Meille tulee jatkuvasti vinkkejä, että miksi ette tutki sitä tai

miksi ette tutki tätä. Ihmisillä ei ole kovin hyvää käsitystä siitä, miten paljon työtä tutkiva journalismi vaatii. Meillä on vielä melko hyvä tilanne, saamme käyttää jutuntekoon suhteellisen runsaasti aikaa, Vuorikoski sanoo.

– Itse mietin vaikkapa iltapäivälehtien työtahtia. On ymmärrettävää, että silloin valitaan vähäriskisempiä aiheita, ettei tule virheitä.

Kiiressä hutiloinnin vaara

Teatteriohjaaja, käsikirjoittaja ja toimittaja **Susanna Kuparinen** yhtyy Vuorikosken kritiikkiin siitä, että mediassa näkyy kiire.

– Esimerkiksi Iltalehden jutut pääministerin ja presidentin riitelystä oli tehty roiskaisten: kaikki lähteet nimettömiä ja yksilöimättömiä. Muissa medioissa sitten tehtiin korjaavia juttuja päiväkausia.

Kuparisen mediakritiikki ei liity sinänsä koronaan, vaan median yleiseen myötäsukaisuuteen valanpitäjiä kohtaan.

– Aika älyttömiä juttuja menee läpi vähällä huomiolla tai ilman huomiota, koska median tehtävä on olla establishmentin kaveri. Osoitetaan, että ollaan riippumattomia, mutta isketään niihin, joilla ei ole laumasuojaa, Kuparinen sanoo.

– Lisäksi VM:n virkamiesten sekoilu sotessa, mukaan lukien valehtelu ja lukujen pimittäminen eduskunnassa menivät läpi pienellä huomiolla. En suoraan sanottuna ole varma, olisiko siitä noussut isompaa meteliä ilman korona.

Kuparinen arveleekin, ettei mikään ole muuttunut.

– Verkkoheharin etusivu on täynnä koronauutisia, mutta aiemmin se oli täynnä Haavisto-ovi-liveä, ja sitä ennen Rinnettä. Samaan aikaan aktiivimalli kaadettiin eduskunnassa, ja lakeja äänestettiin läpi hirveää tahtia ilman mitään mainintaa.

Koronaepidemian alku-

vaiheessa Kuparista hirvitti, miten uutisointi keskittyi hyväosaisiin.

– **Anna-Stiina Nykänen** kävi yhden naisen sotaa, ettei mummoja tapettaisi. Aika paljon näkyi teknisiä ohjeita ja hyvätuloisten ydinperheiden selviytymisoppaita vegaanisten ruokakassien kotiinkuljetuksiin.

Avun toimittaja **Susanna Luikku** on samaa mieltä korona-kriisin alusta, mutta hän antaa medialle paremmat pisteet.

– Suomessa on esimerkiksi yli 60 000 lasta lastensuojelun avo- huollon piirissä. Heille pakko- kotoilu ja suljetut koulut tarkoittavat ihan muuta kuin pullanleipomista ja ”yhteistä aikaa”. Korona-näkökulma oli aluksi val- tavan keskiluokkainen, mutta on sittemmin korjaantunut.

Luikku seuraa työkseen myös urheilua. Urheilutapahtumien ja -sarjojen peruuntuminen on tietenkin suuri asia urheilujournalismille. Luikun mukaan se on suuri asia paitsi seurojen taloudelle myös yhteiskunnalle.

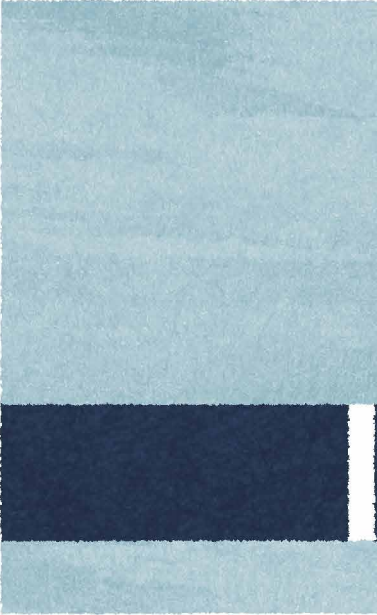
– Urheilussa läsnäolon tuntu on tärkeää. Urheilufanit kaipaavat ihmisten kokoontumisia. Moni ei ymmärrä, miten tärkeä asia tämä on. Ne ovat porukoita, jotka eivät koskaan muuten tapaisi toisiaan.

Toisaalta Luikku kokee, että korona on avannut urheilujournalismille asioita, joihin ei aiemmin ole voitu pureutua:

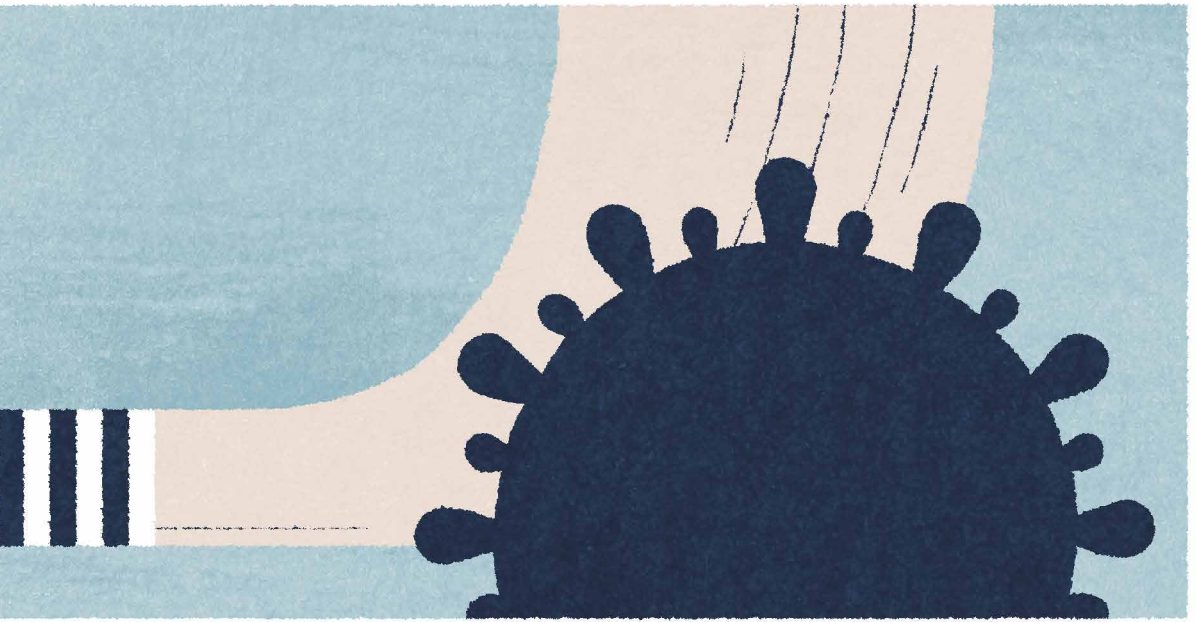
– Nyt, kun tulosurheilua ei seurata, ja se normaali sähköjänis- meininki on kadonnut, urheilun päivälehdet ovat voineet tehdä ilmiö- ja taustajuttuja, jollaisiin ei aiemmin ole ollut aikaa.

Luikkua itseään on harmittanut eniten matkustuskielto kotimaassa. Avun lukijakunta on pitkälti muualla Suomessa, ja ihmisiltä tulee paljon palautetta siitä, että Helsinkiin ei pidä umpioitua.

– Ihmiset reagoivat siihen herkästi.

”Osoitetaan, että ollaan riippumattomia, mutta isketään niihin, joilla ei ole laumasuojaa.”

Globaali näkökulma unohtuu

Helsingin Sanomien valokuvaaja **Kalle Koponen** kokee, ettei koronan takia sinänsä ole jäänyt asioita paitsioon, koska virus vaikuttaa kaikkeen kaikkialla maailmassa. Hitaat signaalit saavat nyt odottaa. Kritiikkiä sen sijaan saa näkökulma:

– Meillä Suomessa keskitytään liikaa omaan pieneen suomalaisnapaan, vaikka kysymyksessä on todella globaali tilanne, Koponen muistuttaa.

– Mahdollinen massatyöttömyys Kiinassa ja Yhdysvalloissa voi johtaa yhteiskuntajärjestyksen horjumiseen katastrofaalisin seurauksin. Viruksen vaikutus Afrikassa on vielä hämärän peitossa.

Globaalin näkökulman puute vaivaa myös Luikkua.

– Koronavirus Intiassa tai jossain slummeissa on ihan eri asia kuin täällä. Mitä se tekee muualla vaikuttaa myös meihin – enemmän tai myöhemmin. Ulkomaailma ei lakkaa olemasta sillä, että täällä laitetaan rajat väliaikaisesti kiinni.

Me Naisten toimittaja **Sanna Kajander-Ruuth** arvelee, että Turkin ja Kreikan rajan tilanteesta ja Syyrian sodasta olisi kirjoitettu paljon enemmän ilman koronaa. Kajander-Ruuth muistuttaa, että toisaalta ihmiset haluavat lukea juttuja myös muusta kuin koronasta.

– Lifestyle- ja ihmissuhdejutuilla ja vastaavalla on ollut kova kysyntä kriisin keskellä, koska ihmiset haluavat lukea muutakin kuin synkkiä kuolin- ja tartuntautuisia.

Muutamien julkkisten avioerot menivät myös vähemmällä uutisoinnilla kuin olisivat muuten menneet. Vai tiesitkö, että **Martina Aitolehti** erosi? Entä miten rullaa **Maisa Torpan** tuore avioliitto? **Johanna Tukiainen**kin odottaa vauvaa.

Keväinen koirankakka

Maaseudun Tulevaisuuden talouteen erikoistunut toimittaja **Kimmo Lundén** uskoo koronapandemian peittäneen alleen ainakin keväisen koirankakkagaten.

– Siitä ei ole ollut riviäkään lehdissä!

Muita asioita, joista on uutisoitu Lundénin mielestä suhteellisen vähän, ovat muun muassa Eläketurvakeskuksen tiedote siitä, että mielenterveysongelmat ovat nyt suurin työkyvyttömyyseläkkeiden syy, suurempi kuin tuki- ja liikuntaelinsairaudet.

Lundén pohtii myös sitä, miten juttujen tekeminen kotoa käsin vaikuttaa journalismiin.

– Journalismia pitää tehdä kentällä liikkuen, että se olisi elävää. Pelkään, että tämä vie jatkossa lukijoita pois päin mediasta.

On myös asioita, jotka eivät muutu.

– MT:n keskustelupalstalta huomaa, että susiviha elää hyvin voimakkaasti yhteiskunnassa, tapahtui muuten mitä tahansa.

Kaikkiaan korona on osoittanut, että normaalitilassa suomalaisilla menee aika hyvin. Ehdtään narkästyä koirankakasta ja täyttää tekstiviestipalstoja liikenneraivolla. ●

Ilman sanoja ja kieltä
minua ei olisi, sanoo
Lööpin uusi tuottaja
Annamari Typpö.

Sanoilla kohti armollisempaa maailmaa

Lööpin uusi tuottaja Annamari Typpö
on kielen ja sanankäytön monitaitaja.

TEKSTI SATU MELLANEN

KUVA AMANDA AHO

Annamari ”Anni” Typpö, 49

- Toimittaja, kääntäjä, sanataide- ja kirjallisuusterapiaohjaaja.
- Tuottajaksi Lööppiin 1.6.2020.
- Filosofian maisteri Helsingin yliopistosta, pääaine viron kieli ja kulttuuri. Journalistiikan opintoja Jyväskylän yliopistossa.
- Asuu Espoossa puolison ja pojan kanssa.
- Harrastaa luovaa kirjoittamista, kuorolaulua, kulttuuria ja järjestötoimintaa.
- Oma yritys: Eilaberetta – elämäsi sanat.

Lukeminen, kirjoittaminen ja kääntäminen. Sekä tietysti sanataide ja kirjallisuusterapia. Ne ovat aiheita, jotka saavat **Annamari Typpön** innostumaan. Ei ääntään korottaen, vaan hillitysti.

– Lukeminen on minulle oleminen tapa ja intohimo. Se kuuluu elämäni niin kuin hengittäminen, syöminen tai nukkuminen.

Ilmaisukeinoista luontaisin Typpölle on kirjoittaminen. Kirjoittamalla hänen on myös helpompi ajatella ja jäsentää ajatuksiaan kuin puhumalla.

Jo ennen kouluikää Typpö ammensi iloa kirjoista. Lapsuuden haaveammattina oli pitkään kirjastonhoitaja. Hänellä on vieläkin tallella lastenkirjoja, joiden takasisäkanteen hän on liimannut pahvista itse tehdyn taskun eräpäiväkortille.

Lukioaikana tulevaisuuden ammattivaihtoehtoina siinsivät muun muassa kääntäjä ja ulko- ja maankirjeenvaihtaja.

Ennen kuin opiskeli journalistia ja viestintää Jyväskylän yliopistossa, Typpö päätyi lukemaan viron kieltä Helsingin yliopistoon. Hän kääntääkin ruotsin ja englannin lisäksi tekstejä rakastamaan viron kielestä suomeksi.

– Viro on minusta paljon kauniimpi kieli kuin suomi. Se on pehmeää ja melodista. Kiehtovaa on myös se, että viro on niin läheinen sukukieli suomalle.

Luovuuden lukot aukesivat

– Elämässä minua inspiroi uuden oppiminen. Olen pohjattoman utelias ja kiinnostunut vähän kaikesta. En halua jämähtää paikalleni vaan kehittää itseäni. Olenkin jatkuvasti opiskelemissa jotain tai ainakin suunnittelemassa opintoja.

Silloisen vakituksen tuottajan työnsä ohessa Typpö opiskeli ensin sanataideohjaajaksi ja sen jälkeen vielä kirjallisuusterapiaohjaajaksi. Ammatillisesti uudet koulutukset ovat merkinneet uusia ja erilaisia työtilaisuuksia nykyisin oman yrityksensä kautta työskentelevälle monitaitajalle.

Sanataideohjaajaksi opiskellessa myös omat luovan kirjoittamisen lukot aukesivat.

Aiemmin turvallisen mielen toi asia-aiheissa pitäytyminen. Riitti, kun faktat olivat kunnossa ja pilkut ja pisteet oikeilla paikoillaan. Myös se, että hän työkseen kirjoitti ja käänsi asiatekstejä, oli pitänyt heittäytymisen luovaan kirjoittamiseen loitolla. Virheiden pelko kummitteli mielessä.

– Kun kehitän sisältöä sanataide- ja kirjallisuusteriakursseilleni, pohdin, mitä voin niiden kautta tuoda ihmisten elämään. Haluan toiminnallani olla mukana rakentamassa lempeämpää ja armollisempaa maailmaa, jossa jokaisella on vapaus löytää oma äänensä, luovuutensa ja tapansa olla olemassa. Me riitämme sellaisina kuin olemme. Aina ei tarvitse

tavoitella jotain enemmän, parempaa ja täydellisempää. Siinä on itsellänikin oppimisen paikka, koska en todellakaan ole kovin armollinen itseäni kohtaan.

Lööppi rakentaa yhteisöllisyyttä

Typöllä on useamman vuoden kokemus lehtien toimittamisesta ja tuottamisesta. Hän on ollut tekemässä muun muassa yritysten asiakaslehtiä, ja kaikki lehdenteon vaiheet ovat hänelle tuttuja.

– Pidän siitä, että olen mukana koko lehdentekoprosessin ajan, ideoinnista painoon saattamiseen asti. Olen hyvä organisoimaan ja pitämään lankoja käsissäni. Erityisiä vahvuuksiani ovat editointi, oikoluku ja tarkkojen briiffien laatiminen. Kunnollisia briiffejä onkin monesti ollut ikävä, kun olen itse vastaanottanut lehtien toimeksiantoja.

Uusi tuottaja pitää Lööpin tehtävänä ennen kaikkea yhteisöllisyyden ja HSJ:läisen identiteetin rakentamista.

Ammattiyhdistyksen merkitystä Typpö pohtii erityisesti yksilön kannalta.

– Olisihan sitä yksittäinen toimittaja pahassa paikassa neuvottelemassa työehdoistaan ison mediakonsernin kanssa, jos ei olisi mitään taustatukea, hän sanoo.

– Minä en haluaisi sellaista maailmaa, jossa röyhkeät pärjäävät parhaiten. •

”Lukeminen on elämää, se ei ole harrastus.”

* . CX61 *

HUOPAAJA

OSA 4: ”Koronaruudusta hyvää iltaa...”

NUMEROIDEN AVULLA SYNNYTETÄÄN MIELIKUVA, JOSSA ELÄMÄ JA MAAILMA ON KONTROLLISSA.

”Minun nimeni on Jarmo ”Korona” Kiimalainen ... tänään aiheitamme ovat...”

”Tiina, olet siellä Messukeskuksen Korona Areenalla. Otetaan kiinni noista uusista koronaluviista.

”Kyllä Jarmo, täällä jännitys tiivistyy, sillä luvut ovat taas kasvussa. Tätä menoa rikomme ennätysksiä.”

”Ja sitten käymme läpi Koronakierroksen paikkakunnittain. Päivi, mikä on tilanne Kuopiossa?”

”Jarmo, täällä uusia tartuntoja 12, tehohoidossa 14, kuolleita 3. Siirrän puheenvuoron Oulun koronakattilaan, miten siellä, Jussi?”

”Päivi, täällä lukuvahvassa Oulussa pistetään paremmaksi. Luvut ovat 24, 36 ja 8, entä siellä Suomussalmella?”

”Jussi, täällä nälkämailla puhtaus on puoliruokaa. Luvut ovat 0, o ja 0.”

”Kun vielä kerron, että kuolleita on nyt Suomessa 158, on Koronaruudun tämän kertaiset aiheet käyty läpi.

Seuraavassa Ruudussa, tällä samalla kanavalla, laitamme taas luvut järjestykseen. Näihin lukuihin ja tunnelmiin!”

